

# Почув я півня в нас на Бессарабці...

Платон Воронько

Почув я півня в нас на Бессарабці  
До сірого розвиднення уранці,  
Коли Печерськ ще вікна не розплющив,  
Коли тролейбус перший не приплющив  
Казбеки сніжні до рівнин асфальту.  
А півень з баритона аж до альта  
Переливав свій голос артистично,  
Так виразно і так нестерпно-клично,  
Що я прокинувся під свитсю на Вовчім,  
У клубкуватім коноплянім клоччі.  
Почав шукати шкарубкі опорки,  
Онучі з вибійчаної оборки,  
Та й бігти в школу аж за кладовище.  
Летіли з лави гребінь, мичка, днище,  
І прядка перекинулась рипляча.  
А півень знову будить нетерпляче...  
Я в ліжку розминаю сигарету,  
Все не збагну: а де ж той півень, де то —  
На Бессарабським ринку чи на Вовчім...  
Печерськ розплющував свої замерзлі очі.